

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

CAUZA BECALI ȘI CIOFLINĂ ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 62157/13)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

20 februarie 2024

Hotărârea este definitivă. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Becali și Cioflină împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din:

Tim Eicke, *președinte*,

Branko Lubarda,

Ana Maria Guerra Martins, *judecători*,

și Ilse Freiwirth, *grefier de secție*,

având în vedere cererea menționată mai sus (nr. 62157/13), îndreptată împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat, domnul George Becali și domnul Dumitru Cioflină („reclamanții”), au sesizat Curtea la 1 octombrie 2013, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”),

având în vedere decizia de a aduce la cunoștința Guvernului român („Guvernul”) capetele de cerere întemeiate pe art. 6, art. 7 și art. 8 din Convenție,

având în vedere observațiile părților,

având în vedere decizia prin care Curtea a respins obiecția Guvernului față de examinarea cererii de către un comitet,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 30 ianuarie 2024,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Cererea are ca obiect trei proceduri penale: prima a fost inițiată împotriva celor doi reclamanți, George Becali și Dumitru Cioflină, iar celelalte două au fost îndreptate doar împotriva reclamantului George Becali. În ceea ce privește prima procedură penală, cei doi reclamanți au formulat în special capete de cerere cu privire la durata și la caracterul echitabil al procedurii. De asemenea, reclamantul Dumitru Cioflină a formulat un capăt de cerere cu privire la legalitatea pedepselor. În cadrul celei de a doua proceduri penale, reclamantul George Becali a formulat în special un capăt de cerere cu privire la protecția vieții sale private.

ÎN FAPT

2. Reclamanții s-au născut în 1958 și, respectiv, 1942 și locuiesc în București. Aceștia au fost reprezentați de domnul R. L. Chiriță.

3. Guvernul a fost reprezentat, cel mai recent, de agentul guvernamental, doamna O.F. Ezer, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

4. George Becali („primul reclamant”) este un om de afaceri și politician român, care, la momentul faptelor, era proprietarul clubului de fotbal Steaua București. Dumitru Cioflină („al doilea reclamant”) era, la momentul faptelor, secretar de stat în Ministerul Apărării Naționale („ministerul”) și Șeful Statului Major General.

I. CU PRIVIRE LA PRIMA PROCEDURĂ PENALĂ ÎNDREPTATĂ ÎMPOTRIVA RECLAMANȚILOR ÎN LEGĂTURĂ CU SCHIMBUL DE TERENURI APARTINÂND MINISTERULUI

5. În 2001, parchetul militar a deschis o anchetă cu privire la schimburile de terenuri aparținând ministerului, care au fost efectuate cu persoane fizice între 1996 și 1999.

6. La 10 februarie 2005 a fost inițiată urmărirea penală împotriva celui de-al doilea reclamant și la 1 martie 2005 împotriva primului reclamant. La aceleași date, reclamanții au fost informați cu privire la acuzațiile formulate împotriva lor.

7. În 2007, cauza a fost transferată Direcției Naționale Anticorupție a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

8. Printr-un rechizitoriu din 2 noiembrie 2010, al doilea reclamant a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată, sancționată de art. 248 și art. 248¹ C. pen. Primul reclamant a fost trimis în judecată pentru complicitate la aceleași fapte. Celui de-al doilea reclamant i s-a reproșat în special că a aprobat, în mod nelegal și având drept consecință prejudicierea ministerului, efectuarea unui schimb de terenuri cu primul reclamant, care a oferit în schimb terenuri cu o valoare mai mică. De asemenea, acestuia i s-a imputat că, pentru a facilita acest schimb de terenuri, a stabilit în mod nelegal necesitatea construirii unui obiectiv militar nou în comuna Ș. Primul reclamant a fost acuzat de încheierea unor contracte de schimb de terenuri, cu încălcarea dispozițiilor legale privind regimul juridic al proprietății publice, și de predarea unor terenuri care aveau un regim juridic incert. Ministrul Apărării de la momentul faptelor a fost, de asemenea, trimis în judecată.

9. Având în vedere calitatea de europarlamentar a primului reclamant și cea de ministru a unuia dintre coinculpați, cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție („Înalta Curte”). Aceasta a fost examinată, în primă instanță, de un complet de trei judecători.

10. În ședința din 17 ianuarie 2012, completul de trei judecători a solicitat Ministerului Apărării Naționale să facă publice documentele secrete utilizate de parchet pentru a-și întemeia acuzarea.

11. În ședința din 19 martie 2012, reprezentantul ministerului a informat completul de trei judecători că toate documentele aflate la dosar au fost declassificate, cu excepția raportului de prezentare a proiectului Programului de pregătire operativă a teritoriului pentru apărare pentru perioada 1997-2000 („raportul privind programul de pregătire operativă”), obiectivele stabilite în acesta fiind încă în vigoare. În ceea ce privește un alt document, care se referea la transmiterea de bunuri aflate în proprietate publică, reprezentantul ministerului a precizat că nu ministerul era autorul documentului respectiv și a solicitat completului de trei judecători să se adreseze Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat. Al doilea reclamant a confirmat că, în cursul urmăririi penale, i-a fost prezentată o hartă militară („harta”) pe care erau marcate anumite obiective militare vizate în cauză. Harta era anexată raportului privind programul de pregătire operativă. Avocatul persoanei în cauză a subliniat că simbolurile prezente pe această hartă erau incorecte și a solicitat permisiunea de a prezenta elemente de probă care să arate ce simboluri erau utilizate pe hărțile de importanță strategică națională. Completul de trei judecători a admis cererea acestuia și a încuviințat prezentarea de înscrisuri în acest scop.

12. În ședința din 24 martie 2012, Înalta Curte a luat act de faptul că ministerul a procedat la declassificarea, cu câteva excepții, a înscrisurilor care constituiau documente clasificate. Guvernul precizează că documentele făcute publice au fost puse la dispoziția părților, fapt necontestat de reclamanți.

13. În cadrul ședinței din 12 aprilie 2012, completul de judecată l-a audiat pe cel de-al doilea reclamant în legătură cu programele de apărare. Acesta a depus la dosar documentele a căror prezentare fusese încuviințată în cadrul ședinței precedente (supra, pct. 11) și a solicitat completului de trei judecători să se adreseze ministerului pentru a verifica dacă acesta a depus la dosar toate probele și dacă existau documente clasificate la care apărarea nu avea acces. Completul de trei judecători a respins cererea pentru motivul că probele care se aflau deja la dosar erau suficiente pentru examinarea cauzei.

14. Printr-o sentință penală din 24 mai 2012, completul de trei judecători i-a achitat pe reclamânți pentru motivul că statul nu a suferit niciun prejudiciu ca urmare a încheierii contractelor de schimb și că, în consecință, lipsea unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu. Acesta a statuat că acuzațiile formulate împotriva reclamânților nu au fost confirmate de probele prezentate în fața sa. Acesta a reținut, în subsidiar, că trebuia să fie respinsă cererea reclamânților de efectuare a unei noi expertize ținând seama de considerentele, întemeiate pe art. 6 din Convenție, legate de durata anchetei efectuate în speță.

15. Parchetul a declarat apel. Apelul a fost examinat de un complet de cinci judecători al Înaltei Curți.

16. Avocatul celui de-al doilea reclamant a solicitat completului de cinci judecători să se adreseze Direcției Naționale Anticorupție și Ministerului Apărării pentru a clarifica modul în care harta sus-menționată a fost întocmită și ulterior, depusă la dosar. În ședința din 26 martie 2013, completul de cinci judecători a admis în parte această cerere și a solicitat ministerului anumite informații privind arhivarea și comunicarea unor documente referitoare la raportul privind programul de pregătire operativă. În cadrul aceleiași ședințe, acesta a solicitat, din oficiu, Biroului de Documente Secrete al Înaltei Curți, să precizeze dacă dispunea de aceste documente, în caz afirmativ, urmând a fi prezentate completului de judecată. Din documentele transmise Curții nu reiese modul în care a fost soluționată această cerere.

17. În ședința din 9 aprilie 2013, completul de cinci judecători a transmis, din oficiu, o adresă către Consiliul Suprem de Apărare a Țării, solicitându-i să îi furnizeze, în măsura în care legea permitea, informații cu privire la versiunile succesive ale raportului privind programul de pregătire operativă.

18. În ședința din 16 aprilie 2013, completul de cinci judecători a respins cererea de amânare a judecării cauzei, formulată de unul dintre avocații reclamanților pentru a putea obține autorizația impusă de lege pentru a avea acces la documentele clasificate. Completul de cinci judecători a reținut că avocatul ar fi putut solicita o astfel de autorizație în martie 2012, când documentele clasificate au fost transmise Înaltei Curți, și a precizat că, ulterior, acesta ar fi putut să consulte documentele existente în cadrul Biroului de Documente Secrete al Înaltei Curți, odată obținută autorizația necesară în acest sens. În cadrul aceleiași ședințe, completul de cinci judecători a adresat Consiliului Suprem de Apărare a Țării o nouă cerere de informații. Răspunsul acestuia din urmă nu a fost comunicat Curții.

19. Printr-o hotărâre definitivă din 20 mai 2013, completul de cinci judecători, cu majoritate, a casat sentința penală în privința soluției de achitare și a dispus condamnarea fiecărui reclamant la o pedeapsă de doi ani de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată și, respectiv, pentru complicitate la săvârșirea acestei infracțiuni. Având în vedere pedepsele anterioare de câte trei ani de închisoare, dispuse împotriva primului reclamant, după contopirea pedepselor, *pedeapsa principală rezultantă* de executat a fost de trei ani de închisoare.

20. Pe baza unui ansamblu de probe, inclusiv documente, rapoarte de expertiză și depoziții ale martorilor, Înalta Curte a statuat, pe de o parte, că primul reclamant a propus în mod activ celui de-al doilea reclamant și ministrului Apărării să facă schimb de mai multe terenuri cu ministerul și, pe de altă parte, că al doilea reclamant a aprobat aceste schimburi cu încălcarea dispozițiilor legale care reglementau achizițiile de terenuri. În ceea ce îl privește pe cel de-al doilea reclamant, instanța a hotărât că acesta, după efectuarea unuia dintre schimburile de terenuri, a introdus în raportul privind programul de pregătire operativă necesitatea construirii unui obiectiv militar nou în comuna Ș., cu scopul de a justifica *post factum* realizarea operațiunii respective, inițiată și controlată de acesta. A ajuns la această concluzie pe baza diferitelor versiuni ale raportului privind programul de pregătire operativă. Pentru a decide că schimburile de terenuri nu erau nici necesare, nici oportune, aceasta a luat în considerare aspecte legate de suprafața și forma terenurilor, precum și costurile aferente operațiunii. Pe baza mai multor rapoarte de expertiză, aceasta a statuat de asemenea că schimburile de terenuri au produs o pagubă semnificativă patrimoniului public, întrucât primul reclamant a oferit în schimb terenuri cu o valoare mai mică. Aceasta a apreciat că primul reclamant a avut o contribuție esențială la comiterea infracțiunilor în cauză, având în vedere rolul pe care l-a avut în inițierea, derularea și finalizarea celor două schimburi în condiții nelegale. Aceasta a adăugat că reclamanții au acționat cu intenție și, în același timp, au fost conștienți de rezultatul prejudiciabil al acțiunilor lor.

21. În ceea ce privește, în special, încadrarea juridică dată faptelor imputate celui de-al doilea reclamant, Înalta Curte a reținut că forma calificată a abuzului în serviciu a fost introdusă în Codul penal la 14 noiembrie 1996, prin Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal (Legea nr. 140/1996; infra, pct. 33). Aceasta l-a găsit pe cel de-al doilea reclamant vinovat de săvârșirea mai multor acte, care, considerate împreună, întruneau elementele constitutive ale infracțiunii de care era acuzat. Instanța a apreciat că, pe lângă efectuarea schimbului de terenuri, aprobată la 14 octombrie 1996, persoana în cauză săvârșise alte acte, strâns legate între ele, înainte și după data modificării Codului penal. Înalta Curte s-a exprimat după cum urmează:

„Or, printre aceste acte se regăsește și adresa trimisă Ministerului Agriculturii și Alimentației, pe care inculpatul, în calitate de șef al Statului Major General, a semnat-o în data de 4 decembrie 1996 (așadar, după aprobarea schimbului și intrarea în vigoare a Legii nr. 140/1996, dar mai înainte de efectuarea propriu-zisă a acestuia și de semnarea contractului în formă autentică), adresă prin care inculpatul s-a implicat în mod direct în urgentarea obținerii avizului de la această instituție, care sesizase o neclaritate în legătură cu categoria de folosință a terenului dat la schimb de M.A.N. (element esențial, așa cum s-a văzut anterior).

Dincolo de acest aspect (care demonstrează că activitatea infracțională a inculpatului nu s-a oprit la data de 14 octombrie 1996), instanța de recurs, în opinie majoritară, constată că în cazul inculpatului [Cioflină Dumitru] termenul de prescripție a răspunderii penale a început să curgă de la data săvârșirii infracțiunii, care, în cazul infracțiunii de rezultat (cum este și cea de abuz în serviciu), este data la care aceasta s-a consumat, adică s-a produs urmarea socialmente periculoasă.

Or, chiar dacă inculpatul [Cioflină Dumitru] a aprobat efectuarea schimbului de terenuri în 14 octombrie 1996 (după acest moment, respectiv la datele de 04 decembrie 1996 și 06 decembrie 1996, realizând și alte acte de executare pentru finalizarea tranzacției, inclusiv procesul-verbal de predare-primire [nr. 3319] din 11 decembrie 1996), consecința păgubitoare a actelor sale s-a produs abia la data de 05 octombrie 1998, odată cu încheierea contractului de schimb în formă autentică (condiție cerută *ad validitatem*), iar la această dată Legea nr. 140/1996 și, implicit, varianta calificată a infracțiunii de abuz în serviciu erau în vigoare.”

22. Hotărârea din 20 mai 2013 conține, de asemenea, următoarele pasaje:

„În egală măsură, completul de 5 judecători, în opinie majoritară, va reține ca și circumstanță atenuantă judiciară prev. de art. 74 alin. ultim C. pen. timpul îndelungat scurs de la data comiterii faptelor, ceea ce justifică aplicarea unor sancțiuni orientate sub minimul special, inclusiv în cazul inculpatului [Becali George] în privința căruia această cauză de atenuare a pedepsei intră în concurs cu cea de agravare reprezentată de caracterul continuat al infracțiunii.”

23. Guvernul a precizat că hotărârea din 20 mai 2013 a fost redactată în aprilie 2014 și arhivată la 24 aprilie 2014.

24. De asemenea, acesta a transmis Curții extrase din mai multe versiuni ale raportului privind programul de pregătire operativă, care includ propunerea de înființare a unui punct de comandă în comuna Ș. și de alocare a fondurilor bugetare necesare în acest scop. Raportul privind programul este cosemnat de cel de-al doilea reclamant. Două versiuni ale raportului conțin mențiunea „strict secret”, iar o altă versiune poartă aceeași mențiune tăiată, o ștampilă cu mențiunea „declasificat” și o dată puțin lizibilă. Guvernul a prezentat, de asemenea, o copie a hărții României, pe care erau indicate anumite puncte de comandă. Acesta a precizat că, la 22 iunie 2013, ministerul a făcut public raportul privind programul de pregătire operativă.

II. CU PRIVIRE LA CEA DE-A DOUA PROCEDURĂ PENALĂ ÎNDREPTATĂ ÎMPOTRIVA PRIMULUI RECLAMANT ÎN LEGĂTURĂ CU FAPTE DE CORUPȚIE ÎN SPORT

25. La 7 mai 2008, a început urmărirea penală față de mai multe persoane, printre care și primul reclamant. Acesta era suspectat că ar fi promis sau ar fi dat mită unor jucători de la două echipe de fotbal, prin intermediul altor inculpați. În aceeași zi, în timpul unei percheziții, o

valiză care conținea bancnote în valoare de 1 700 000 de euro a fost găsită într-o mașină care fusese folosită de unele dintre persoanele învinuite.

26. În mai 2008, primul reclamant a ținut o conferință de presă. Din informațiile comunicate de Guvern reiese că, cu această ocazie, primul reclamant a făcut comentarii cu privire la evenimentele din 7 mai 2008 și a declarat că banii găsiți în timpul percheziției erau, în realitate, destinați achiziționării unui teren din Cluj-Napoca.

27. Printr-un rechizitoriu din 16 decembrie 2008, Direcția Națională Anticorupție i-a trimis în judecată pe primul reclamant și opt coînculpați, pentru dare de mită și fals în înscrisuri sub semnătură privată. Rechizitoriul conținea transcrieri ale convorbirilor telefonice pe care le-a avut primul reclamant cu respectivii coînculpați și cu terți.

28. Cauza a fost înregistrată inițial pe rolul Curții de Apel Cluj („curtea de apel”). Din informațiile furnizate Guvernului de curtea de apel reiese că această instanță a înregistrat cauza pe rolul său la 18 decembrie 2008 și că a permis accesul jurnaliștilor la documentele din dosar. De asemenea, reiese că, între 23 decembrie 2008 și 6 februarie 2009, curtea de apel a înregistrat 16 cereri din partea unor jurnaliști care doreau să consulte dosarul ori să realizeze fotocopii, fotografii sau înregistrări. Aceasta a admis 15 cereri, dintre care unele sub rezerva „protecției datelor cu caracter personal” sau a „ascunderii ștampilei și semnăturii”. Aceasta a respins o cerere formulată la 4 februarie 2009 pentru motivul că fotocopia declarațiilor martorilor sau a contractelor de muncă și copia unei înregistrări video conțineau date cu caracter personal. Aceasta a respins alte două cereri de fotocopii formulate în aceeași zi, considerând că fotocopiile solicitate ale declarațiilor martorilor ar fi putut să aducă prejudicii persoanelor implicate sau să aducă atingere desfășurării procedurii.

29. La 6 octombrie 2009, cauza a fost trimisă în fața Înaltei Curți ca urmare a dobândirii calității de europarlamentar de către primul reclamant.

30. Printr-o decizie din 4 iunie 2013, un complet de cinci judecători al Înaltei Curți a casat decizia de achitare pronunțată în primă instanță de un complet de trei judecători al acesteia și l-a condamnat pe reclamant la o pedeapsă de trei ani de închisoare cu executare pentru dare de mită și fals în înscrisuri sub semnătură privată.

31. Reclamantul a prezentat copii ale unor articole de presă în care erau rezumate sau reproduse în totalitate conversațiile telefonice pe care le-a avut cu respectivii coînculpați și cu terți. Aceste articole au fost imprimate de pe site-urile Internet unde au fost publicate la date cuprinse între 18 decembrie 2008, orele 15:12, și 18 iulie 2013.

III. CU PRIVIRE LA CEA DE-A TREIA PROCEDURĂ PENALĂ ÎNDREPTATĂ ÎMPOTRIVA PRIMULUI RECLAMANT ÎN LEGĂTURĂ CU SECHESTRAREA UNOR PERSOANE

32. Printr-o hotărâre definitivă din 11 februarie 2013, un complet de cinci judecători al Înaltei Curți a casat hotărârea de achitare pronunțată în primă instanță de un complet de trei judecători al acesteia și l-a condamnat pe reclamant la o pedeapsă de trei ani de închisoare cu suspendare pentru sechestrare de persoane. Înalta Curte a statuat că reclamantul le ceruse coînculpaților acestuia să rețină trei persoane pe care le suspecta că îi furaseră autoturismul și să le aducă la acesta (cu forța) pentru a negocia condițiile de restituire a bunului său.

CADRUL JURIDIC INTERN RELEVANT

33. Legea nr. 140/1996, care a intrat în vigoare la 14 noiembrie 1996, conținea următoarele dispoziții:

Art. I alin. 110

„După articolul 248 se introduce articolul 248¹, care va avea următorul cuprins:

Abuzul în serviciu în formă calificată

Articolul 248¹ – Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.”

34. Articolul 92 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, adoptat de Consiliul Superior al Magistraturii, care a fost în vigoare între 22 septembrie 2005 și 27 decembrie 2015, conținea următoarele dispoziții:

„[...]”

(2) Dosarele și evidențele instanței privitoare la activitatea de judecată pot fi consultate de persoanele care justifică un interes legitim [...] Cererile formulate de ziariști se aprobă de purtătorul de cuvânt sau, în lipsa acestuia, de persoana care coordonează activitatea compartimentului arhivă.

[...]

(5) Au prioritate la consultarea dosarului cauzei, în următoarea ordine: avocații, părțile sau reprezentanții părților, experții și interpreții desemnați în cauză.

(6) Dosarele privind cauzele care au fost sau sunt judecate în ședință secretă, cele privind adopțiile, precum și cele privind autorizarea efectuării perchezițiilor și confirmarea și autorizarea interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor telefonice pot fi consultate numai de către persoanele menționate la alin. (5), în condițiile legii. În același mod pot fi consultate documentele [...] instanței care presupun confidențialitate.”

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 DIN CONVENȚIE

35. Reclamanții se plâng de o încălcare a principiului contradictorialității ca urmare a utilizării unor documente confidențiale în cadrul primei proceduri penale îndreptate împotriva lor. În plus, susțin că durata acestei proceduri a fost excesivă. Aceștia invocă art. 6 § 1 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță [...] care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

36. Curtea observă că plângerea formulată de reclamanți cuprinde două capete de cerere, pe care le va examina separat în continuare.

A. Cu privire la utilizarea documentelor confidențiale

1. Argumentele părților

a) Guvernul

37. Guvernul invocă mai multe excepții de inadmisibilitate. Acesta susține, în primul rând, că reclamanții au folosit abuziv dreptul de recurs, susținând că aceștia nu au informat Curtea cu privire la faptul că al doilea reclamant prezentase el însuși completului de cinci judecători al Înaltei Curți o copie a raportului privind programul de pregătire operativă din iunie 1996. Acesta invocă, de asemenea, neputinerea căilor de atac interne, afirmând în acest sens că avocatul reclamanților a solicitat cu întârziere autorizația necesară pentru a avea acces la documentele secrete.

38. În continuare, argumentează că respectivul capăt de cerere este vădit nefondat, afirmând că documentul în cauză nu a servit în niciun fel drept temei pentru constatarea vinovăției primului reclamant și nici nu a avut vreo importanță pentru condamnarea celui de-al doilea reclamant și stabilirea pedepsei aplicate acestuia.

39. Guvernul precizează că toate documentele confidențiale au fost făcute publice în martie 2012, cu excepția raportului privind programul de pregătire operativă din iunie 1996, care, în opinia sa, ținea de securitatea națională și încă era în vigoare la momentul respectiv. Adaugă că acest document avea legătură doar cu acuzațiile formulate împotriva celui de-al doilea reclamant, care a depus el însuși la Înalta Curte o copie a acestui raport. Acesta afirmă că a constatat, după ce a comparat copia documentului respectiv depusă la dosar de cel de-al doilea reclamant cu versiunea documentului făcută publică în iunie 2013, că din documentul prezentat de cel de-al doilea reclamant lipsea doar copia hărții. Apreciază că această hartă nu era relevantă pentru stabilirea faptelor. În plus, potrivit Guvernului, reclamanții ar fi putut să angajeze un avocat care avea autorizația necesară pentru a consulta documentele secrete.

b) Reclamanții

40. Reclamanții consideră că faptul că al doilea reclamant a prezentat instanțelor interne o copie a raportului în cauză nu scutește instanțele de obligația de a le acorda acces la documentele depuse la dosar. Aceștia precizează că documentul în cauză era doar o copie și că, prin urmare, nu puteau ști dacă acesta avea exact același conținut ca și versiunea confidențială prezentată instanțelor. Ei afirmă că versiunea documentului care a fost făcută publică la finalul procedurii avea anexată o hartă care a fost folosită de parchet pentru a-l pune sub acuzare pe cel de-al doilea reclamant.

41. De asemenea, reclamanții afirmă că avocatul lor a acționat cu diligență atunci când a solicitat, în apel, audierea în calitate de martor a persoanei care a elaborat harta, considerând că această mărturie ar fi putut atenua dificultățile create de clasificarea documentului în cauză. Aceștia adaugă că avocatul a solicitat amânarea procedurii abia după respingerea acestei cereri de către Înalta Curte, pentru a putea obține autorizația de acces la documentele secrete. Ei argumentează că această autorizație ar fi fost inutilă, explicând că doar al doilea reclamant, care cunoștea procedurile ministeriale și simbolurile cartografice folosite în hărțile militare, ar fi putut să-și pregătească în mod eficient apărarea. Aceștia adaugă că nu au avut timp să contacteze un avocat autorizat să consulte documentele secrete, întrucât Înalta Curte a respins cererea de amânare a judecării cauzei la 16 aprilie 2013, iar ultima ședință s-a desfășurat la 15 mai 2013.

42. În continuare, aceștia susțin că nu exista niciun interes public care să justifice limitarea dreptului lor de acces la documentul în cauză. Aceștia consideră că dosarul nu conține suficiente probe care să permită Curții să examineze existența sau inexistența unui interes public legat de securitatea națională. Potrivit acestora, raportul în cauză nu a fost aprobat de Consiliul Suprem de Apărare al Țării și nu era în vigoare la momentul faptelor. Reclamanții au îndoieli cu privire la motivele care au permis declasificarea raportului după numai o lună de la pronunțarea hotărârii definitive în prezenta cauză. Aceștia adaugă că instanțele nu au solicitat Ministerului informații suplimentare cu privire la punerea în aplicare efectivă a programului elaborat în raportul în cauză și nici nu au avut în vedere măsuri alternative, cum ar fi o declasificare parțială. Aceștia susțin că documentul a avut un impact și asupra condamnării primului reclamant, având în vedere că acesta era acuzat de complicitate la acțiunile imputate celui de-al doilea reclamant. În cele din urmă, afirmă că acest document era necesar pentru pregătirea apărării celui de-al doilea reclamant în ceea ce privește amplasarea noului obiectiv militar avut în vedere în raport.

2. Motivarea Curții

43. Curtea apreciază că nu este necesar să examineze în detaliu toate excepțiile ridicate de Guvern, în măsura în care acest capăt de cerere este, în orice caz, vădit nefondat pentru următoarele motive:

44. Principiile generale aplicabile au fost rezumate în hotărârile *Fitt împotriva Regatului Unit* [(MC), nr. 29777/96, pct. 43-46, CEDO 2000-II] și *M împotriva Țărilor de Jos* [nr. 2156/10, pct. 66, 25 iulie 2017 (extrase)].

45. În special, dreptul la divulgarea probelor relevante nu este un drept absolut. În orice proces penal pot exista interese concurente, precum securitatea națională sau necesitatea de a proteja martorii care riscă represalii sau de a păstra secrete metodele poliției de cercetare a infracțiunilor, care trebuie evaluate în raport cu drepturile acuzatului (*Fitt*, citată anterior, pct. 45). În plus, pentru a avea garanția că inculpatul beneficiază de un proces echitabil, orice dificultăți cauzate apărării prin limitarea drepturilor acestuia trebuie să fie suficient compensate de procedura urmată de autoritățile judiciare (*ibidem*, și *M împotriva Țărilor de Jos*, citată anterior, pct. 66).

46. Curtea subliniază în speță că anumite documente au fost făcute publice în cursul procedurii penale în discuție în prezenta cauză și că reclamantii au avut acces la aceste documente (supra, pct. 11 și 22). În special în ceea ce privește raportul privind programul de pregătire operativă, Curtea observă că din încheierea de ședință din 19 martie 2012 reiese că acest document nu a fost făcut public întrucât privea operațiuni în desfășurare (supra, pct. 11). De altfel, Guvernul a informat Curtea că acest raport a fost făcut public la finalul procedurii în cauză (supra, pct. 24). Curtea observă, de asemenea, că Înalta Curte a luat în considerare acest document doar pentru justificarea condamnării celui de-al doilea reclamant (supra, pct. 20). Prin urmare, aceasta apreciază că primul reclamant nu era vizat de documentul în cauză și că acesta nu a avut niciun efect asupra caracterului echitabil al procedurii îndreptate împotriva sa (a se vedea, *mutatis mutandis*, *D și alții împotriva României*, nr. 75953/16, pct. 114, 14 ianuarie 2020).

47. În ceea ce privește procedura îndreptată împotriva celui de-al doilea reclamant, Curtea ține seama de argumentul persoanei în cauză potrivit căruia Înalta Curte ar fi trebuit să îi comunice acest document și că refuzul de a face acest lucru nu urmărea niciun scop legitim (supra, pct. 40-42). Cu toate acestea, Curtea observă că, potrivit Guvernului, raportul privind programul de pregătire operativă ținea de securitatea națională și viza operațiuni în desfășurare ale Ministerului Apărării (supra, pct. 39). În circumstanțele cauzei, Curtea poate admite argumentele Guvernului.

48. Prin urmare, Curtea consideră că trebuie să examineze în continuare dacă limitarea dreptului celui de-al doilea reclamant a fost suficient compensată în cursul procedurii interne (*Fitt*, citată anterior, pct. 45). Aceasta observă că autoritățile naționale i-au imputat acestuia că a aprobat, în mod nelegal și având drept consecință prejudicierea ministerului, efectuarea unui schimb de terenuri cu primul reclamant și că, pentru a facilita acest schimb de terenuri, a stabilit în mod nelegal necesitatea construirii unui obiectiv militar nou (punct de comandă) în comuna Ș. (supra, pct. 8). Pentru a stabili că al doilea reclamant a săvârșit toate aceste acte, instanțele naționale au ținut seama de un ansamblu de probe, inclusiv documente, rapoarte de expertiză și depoziții ale martorilor (supra, pct. 20). Prin urmare, verdictul vinovăției celui de-al doilea reclamant nu s-a întemeiat exclusiv pe raportul privind programul de pregătire operativă.

49. Curtea observă că, într-adevăr, Înalta Curte s-a întemeiat pe diferitele versiuni ale raportului privind programul de pregătire operativă pentru a concluziona că al doilea reclamant, după efectuarea schimbului de terenuri, a introdus în raport necesitatea construirii unui obiectiv militar nou în comuna Ș., cu scopul de a justifica *post factum* realizarea operațiunii respective (supra, pct. 20). Or, din elementele de care dispune Curtea reiese că al doilea reclamant a cunoscut acest raport privind programul de pregătire operativă (supra, pct. 24). Curtea observă că persoana în cauză nu contestă că avea cunoștință de conținutul raportului privind programul de pregătire operativă și de cel al hărții anexate, care i-a fost prezentată în cursul procedurii în fața parchetului (supra, pct. 11). Argumentul său este mai degrabă acela că nu putea ști care versiune a raportului a fost prezentată Înaltei Curți (supra, pct. 40). Cu toate acestea, Curtea

subliniază că al doilea reclamant a putut să depună la dosarul din fața instanțelor naționale documente care i-au permis să explice care versiune a documentului în cauză era, în opinia sa, valabilă și că, astfel, a fost în măsură să pună în discuție versiunea confidențială aflată la dosar (supra, pct. 11 și 13). Așadar, Curtea consideră că informațiile de care dispunea al doilea reclamant erau suficiente pentru a-i permite să aprecieze natura acestora și să își pregătească apărarea (*M împotriva Țărilor de Jos*, citată anterior, pct. 70). Prin urmare, aceasta apreciază că procedura îndreptată împotriva celui de-al doilea reclamant, considerată în ansamblul său, a fost echitabilă în sensul art. 6 din Convenție.

50. Rezultă că acest capăt de cerere, formulat de cei doi reclamanți, este vădit nefondat și trebuie respins, în temeiul art. 35 § 3 și art. 35 § 4 din Convenție.

B. Cu privire la durata procedurii penale

1. Cu privire la admisibilitate

51. Guvernul apreciază că reclamanții nu mai pot pretinde că au calitatea de victimă, precizând că Înalta Curte a recunoscut încălcarea dreptului lor și, în decizia acesteia din 20 mai 2013, le-a aplicat pedepse mai mici decât pedeapsa minimă prevăzută de lege. În plus, precizează că, în cazul primului reclamant, Înalta Curte nu a ținut seama de circumstanțele agravante. În observațiile sale suplimentare, acesta insistă asupra argumentului său potrivit căruia reclamanții și-au pierdut calitatea de victimă și că reducerea pedepselor lor constituie o reparare a prejudiciului cauzat de durata procedurii.

52. La rândul lor, reclamanții susțin că Înalta Curte nu a recunoscut încălcarea dreptului lor. Aceștia susțin că, în realitate, Înalta Curte, pentru a respinge cererea primului reclamant de efectuare a unei noi expertize, invocase deja durata excesivă a procedurii, ca argument împotriva reclamanților, în cadrul procedurii în primă instanță. În ceea ce privește modul în care Înalta Curte a decis cu privire la pedepsele care trebuiau aplicate, reclamanții precizează că aceasta nu a luat în considerare durata procedurii, ci mai degrabă „timpul îndelungat scurs de la data comiterii faptelor”. Ei apreciază că aceasta nu a recunoscut așadar în mod explicit existența unui comportament eronat al autorităților statului și nu le-a oferit o reparație corespunzătoare.

53. Curtea reamintește că o decizie sau o măsură favorabilă reclamantului nu este suficientă, în principiu, pentru a-i retrace acestuia calitatea de „victimă”, cu excepția cazului în care autoritățile naționale au recunoscut, în mod explicit sau în esență, apoi au reparat încălcarea Convenției (a se vedea, printre multe altele, *Chiarello împotriva Germaniei*, nr. 497/17, pct. 54, 20 iunie 2019). Prin urmare, Curții îi revine sarcina de a verifica, pe de o parte, dacă autoritățile naționale au recunoscut, cel puțin în esență, încălcarea unui drept protejat de Convenție și, pe de altă parte, dacă reparația oferită poate fi considerată adecvată și suficientă [*Scordino împotriva Italiei (nr. 1)* (MC), nr. 36813/97, pct. 193, CEDO 2006-V].

54. În speță, Curtea observă, în primul rând, că decizia pronunțată de Înalta Curte la 24 mai 2012 nu era definitivă și că aceasta a făcut obiectul unui recurs (supra, pct. 14 și 19). În continuare, aceasta subliniază că, în hotărârea sa definitivă din 20 mai 2013, Înalta Curte a luat în considerare timpul scurs de la comiterea infracțiunilor imputate pentru a decide cu privire la pedeapsa aplicabilă reclamanților (supra, pct. 22). Cu toate acestea, Curtea observă că Înalta Curte nu a făcut referire la art. 6 din Convenție și la cerința care decurge din acesta privind desfășurarea procesului într-un termen rezonabil (*Mladenov împotriva Bulgariei*, nr. 58775/00, pct. 32, 12 octombrie 2006). În plus, Înalta Curte nu a recunoscut nici faptul că întârzierile din procedură erau imputabile autorităților competente (*Huart împotriva Franței*, nr. 55829/00, pct. 41, 25 noiembrie 2003). În aceste condiții, Curtea consideră că, în speță, nu s-a stabilit că instanțele interne au recunoscut, în mod explicit sau în esență, o încălcare a art. 6 din cauza duratei procedurii (*Mladenov*, citată anterior, pct. 32, în care instanțele interne au făcut referire

doar la timpul îndelungat care s-a scurs de la data comiterii faptelor și hotărârea pronunțată în primă instanță).

55. În aceste circumstanțe, reclamanții nu și-au pierdut calitatea de victimă în sensul art. 34 din Convenție, iar excepția ridicată de Guvern trebuie să fie respinsă.

56. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea îl declară admisibil.

2. Cu privire la fond

57. Reclamanții consideră că, în speță, autoritățile nu au derulat procedura într-un termen rezonabil, în sensul art. 6 din Convenție.

58. Guvernul contestă aceste acuzații.

59. Caracterul rezonabil al duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și ținând seama de criteriile consacrate de jurisprudența Curții, în special complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente [*Pélissier și Sassi împotriva Franței* (MC), nr. 25444/94, pct. 67, CEDO 1999-II].

60. În speță, Curtea observă că procedura penală a început la 10 februarie 2005 și, respectiv, la 1 martie 2005, atunci când reclamanții au fost informați cu privire la acuzațiile formulate împotriva lor (supra, pct. 6), că Înalta Curte a pronunțat o hotărâre definitivă la 20 mai 2013 (supra, pct. 19) și că această hotărâre a fost redactată în aprilie 2014 (supra, pct. 23). Subliniază că durata de redactare a unei hotărâri judecătorești trebuie inclusă în calculul duratei totale a unei proceduri [*Mierlă și alții împotriva României* (dec.), nr. 25801/17 și alte 2 cereri, pct. 81, 2 iunie 2022; *Năstase împotriva României* (dec.), nr. 46/15 și 744/15, pct. 179, 6 septembrie 2022]. În speță, procedura penală a durat aproximativ nouă ani, pentru două grade de jurisdicție. Curtea apreciază că această durată este problematică.

61. Curtea admite că este posibil ca procedura penală să fi prezentat o anumită complexitate, având în vedere natura acuzațiilor formulate împotriva reclamanților și toate probele, unele dintre ele având un caracter confidențial, pe care instanțele naționale au trebuit să le examineze. Cu toate acestea, apreciază că complexitatea cauzei nu este suficientă, în sine, pentru a justifica durata procedurii. Aceasta observă că Guvernul nu a prezentat niciun argument pentru a justifica această durată, care, prin urmare, trebuie să fie imputată autorităților naționale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Vlad și alții împotriva României*, nr. 40756/06 și alte 2 cereri, pct. 145, 26 noiembrie 2013).

62. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 7 DIN CONVENȚIE

63. Cel de-al doilea reclamant susține că, la momentul săvârșirii lor, faptele pentru care a fost condamnat prin hotărârea Înaltei Curți din 20 mai 2013 nu constituiau o infracțiune, potrivit dreptului național. Acesta invocă art. 7 din Convenție, formulat după cum urmează, în părțile sale relevante în speță:

„1. Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită, nu constituia o infracțiune, potrivit dreptului național și internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii.

[...]”

A. Argumentele părților

1. Guvernul

64. Guvernul ridică mai multe excepții de inadmisibilitate. Acesta susține, în primul rând, că al doilea reclamant a formulat cererea sa într-o manieră vagă și imprecisă, pentru a crea impresia că împrejurările cauzei determină o constatare a încălcării art. 7. Acesta apreciază că, astfel, persoana în cauză a folosit în mod abuziv dreptul de recurs. În continuare, solicită Curții să declare capătul de cerere neîntemeiat pentru motivul că, în opinia sa, are un caracter formal și nu privește o încălcare materială a art. 7.

65. De asemenea, susține că plângerea celui de-al doilea reclamant este în mod vădit nefondată, considerând că aceasta pune în discuție stabilirea faptelor și interpretarea dreptului intern, efectuate de instanțele interne. Afirmă că argumentul potrivit căruia schimbul de terenuri a avut loc la 14 octombrie 1996 este nefondat, în măsura în care, în opinia sa, persoana în cauză doar a semnat un act ministerial intern, care nu producea efecte în lipsa punerii în posesie și a transferului dreptului de proprietate.

66. Guvernul susține că, în speță, nu sunt îndeplinite cele două criterii stabilite de Curte în jurisprudența sa. Acesta susține că infracțiunea de abuz în serviciu era deja sancționată de Codul penal și că reclamantul nu a fost pedepsit pentru o nouă infracțiune și nici nu a fost condamnat la o pedeapsă mai severă, ca urmare a modificării Codului. În continuare, acesta susține că stabilirea caracterului continuat al infracțiunii în cauză nu a agravat pedeapsa aplicată. Acesta adăugă că, de altfel, dispozițiile noii legi erau mai favorabile. În sfârșit, consideră că infracțiunea avea un temei în dreptul intern în vigoare la momentul faptelor și că persoana în cauză putea să prevadă că va fi considerat responsabil pentru o infracțiune continuată și să își schimbe comportamentul în consecință.

2. Cel de-al doilea reclamant

67. Al doilea reclamant afirmă că nu urmărește să obțină o nouă examinare de către Curte a faptelor cauzei, dar consideră că pronunțarea condamnării sale a încălcat art. 7. Acesta precizează că argumentul său este acela că fapta săvârșită de el și încadrată de instanțe ca fiind infracțiunea de abuz în serviciu a avut loc în octombrie 1996 și că nu a făcut referire la data efectuării schimbului de terenuri. El afirmă că, în cererea sa formulată în fața Curții, a utilizat un limbaj clar și explicit și a făcut referire la hotărârea din 20 mai 2013, în care Înalta Curte a declarat că trebuia să fie reținută forma calificată a infracțiunii întrucât prejudiciul s-a produs după intrarea în vigoare a noii legi.

68. Cel de-al doilea reclamant susține că Legea nr. 140/1996 a introdus o nouă infracțiune calificată drept abuz în serviciu și că limitele pedepsei prevăzute pentru aceasta erau mai severe. El adăugă că legea în cauză a modificat, în defavoarea lui, condițiile intervenției prescripției răspunderii penale. Argumentează că simpla aprobare de către acesta a unui document nu constituie o infracțiune și nu a cauzat niciun prejudiciu ministerului. El susține că, la momentul aprobării schimbului, nu putea să prevadă că fapta lui va fi considerată infracțiune, încadrată ca abuz în serviciu. De asemenea, apreciază că pedeapsa care i-a fost aplicată nu era prevăzută de legea care era în vigoare la momentul aprobării documentului. În plus, potrivit acestuia, odată ce a aprobat documentul, acesta nu a mai avut niciun control asupra desfășurării evenimentelor, deoarece nu putea să prevadă dacă și când va fi semnat contractul de schimb.

B. Motivarea Curții

69. Curtea consideră că nu este necesar să examineze în speță toate excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Guvern, în măsura în care acest capăt de cerere este, în orice caz, vădit nefondat pentru următoarele motive.

70. Principiile generale aplicabile au fost rezumate în hotărârea *Rohlena împotriva Republicii Cehe* [(MC), nr. 59552/08, pct. 50, CEDO 2015, cu trimiterile citate]. În special, art. 7 din Convenție impune existența unui temei legal pentru pronunțarea unei condamnări și aplicarea unei pedepse. Acesta impune Curții să cerceteze dacă respectiva condamnare a reclamantului avea, la momentul respectiv, un temei legal. În special, Curtea trebuie să se asigure că rezultatul la care au ajuns instanțele interne competente este în conformitate cu art. 7 din Convenție. Această dispoziție ar fi lipsită de obiect în cazul în care Curții i s-ar acorda o competență de control mai redusă (*ibidem*, pct. 52).

71. Aplicând aceste principii în prezenta cauză, Curtea observă mai întâi că, în hotărârea sa din 20 mai 2013, Înalta Curte a statuat că al doilea reclamant a săvârșit mai multe fapte și a explicat că acestea erau elementele constitutive ale infracțiunii pentru care persoana în cauză fusese pusă sub acuzare. Înalta Curte a precizat că unele dintre aceste fapte au fost comise de cel de-al doilea reclamant după intrarea în vigoare a Legii nr. 140/1996, ceea ce determina aplicarea formei calificate a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută în versiunea modificată a Codului penal (supra, pct. 21).

72. În continuare, Curtea observă că persoana în cauză nu contestă raționamentul Înaltei Curți, dar că, potrivit capătului său de cerere, acesta a săvârșit o singură faptă care constituie o infracțiune, în octombrie 1996, adică anterior modificării legislative în cauză (supra, pct. 67). Or, Curtea apreciază că, prin capătul său de cerere, formulat astfel, cel de-al doilea reclamant pune în discuție modul în care instanțele naționale au stabilit circumstanțele cauzei, mai precis elementele constitutive ale infracțiunii săvârșite de acesta. Prin urmare, problema ridicată în speță nu privește aplicarea legii penale în vigoare la momentul faptelor.

73. Curtea reamintește că, deși, în temeiul art. 19 din Convenție, sarcina sa este de a asigura respectarea angajamentelor care rezultă din Convenție pentru statele contractante, nu are competența de a se pronunța cu privire la erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanță internă, cu excepția cazului în care și în măsura în care acestea ar fi putut aduce atingere drepturilor și libertăților garantate de Convenție [*García Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30544/96, pct. 28, CEDO 1999-I]. În plus, în primul rând autorităților naționale, în special curților și tribunalelor, le revine sarcina de a interpreta și de a aplica dreptul intern, rolul Curții limitându-se la verificarea compatibilității cu Convenția a efectelor unei astfel de interpretări [*Kononov împotriva Letoniei* (MC), nr. 36376/04, pct. 197, CEDO 2010].

74. În speță, Curtea subliniază că deciziile instanțelor naționale sunt motivate în mod corespunzător și lipsite de arbitrar și că nu poate repune în discuție concluziile acestora cu privire la conținutul și la data săvârșirii faptelor care constituie o infracțiune reținută în sarcina celui de-al doilea reclamant.

75. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie respins ca fiind vădit nefondat, în temeiul art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 8 DIN CONVENȚIE

76. Primul reclamant susține că publicarea în presă a transcrierilor convorbirilor sale telefonice, care au fost interceptate de organele de urmărire penală în cadrul procedurii finalizate cu hotărârea pronunțată de Înalta Curte la 4 iunie 2013, a adus atingere dreptului său la respectarea vieții sale private și a corespondenței sale (supra, pct. 30). El invocă art. 8 din Convenție, redactat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Argumentele părților

77. Guvernul ridică două excepții de inadmisibilitate în privința acestui capăt de cerere. Acesta susține, în primul rând, că nu au fost epuizate căile de atac interne, arătând că primul reclamant nu a formulat nicio plângere disciplinară și nicio acțiune în răspundere civilă delictuală împotriva persoanelor ușor de identificat care au acordat presei acces la dosarul său, în perioada în care - susține el - acesta se afla la Curtea de Apel Cluj.

78. În continuare, acesta susține că primul reclamant a folosit în mod abuziv dreptul de recurs, afirmând că persoana în cauză nu a informat Curtea că a inițiat el însuși o campanie de presă în cursul procedurii, că a depus plângeri împotriva procurorilor și că, astfel, a exercitat presiuni asupra magistraților care îi examinau cauza.

79. Primul reclamant apreciază că respectivele căi de atac indicate de Guvern erau iluzorii, considerând că nu putea să identifice persoanele responsabile. Acesta contestă, de asemenea, existența unei jurisprudențe interne în acest sens. Potrivit acestuia, la momentul faptelor, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești autoriza accesul presei la documentele din dosar, indiferent de natura lor, și, din acest motiv, persoana care a autorizat accesul presei nu putea să fie considerată responsabilă. Acest regulament a fost modificat abia în luna iunie 2012, în scopul protejării datelor cu caracter personal.

80. În sfârșit, acesta respinge argumentele întemeiate pe folosirea abuzivă a dreptului de recurs. Precizează că s-a adresat presei deoarece s-a simțit vizat pe nedrept de ancheta inițiată de parchet.

B. Motivarea Curții

81. Curtea face referire, în primul rând, la principiile aplicabile în ceea ce privește epuizarea căilor de atac interne [a se vedea, printre multe altele, *Vučković și alții împotriva Serbiei* (excepție preliminară) (MC), nr. 17153/11 și alte 29 de cereri, pct. 69-77, 25 martie 2014, și *Apostu împotriva României*, nr. 22765/12, pct. 107, 3 februarie 2015].

82. Aceasta reamintește, de asemenea, că, într-o altă cauză îndreptată împotriva României, a hotărât că, în cazul mediatizării unei cauze, o acțiune în răspundere civilă delictuală ar fi oferit autorităților posibilitatea de a pune în balanță diferitele interese aflate în joc și de a decide, după caz, care sunt cele mai adecvate modalități de reparare a prejudiciului [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Cătănciu împotriva României*, (dec.), nr. 22717/17, pct. 48-49, 6 decembrie 2018]. Aceasta observă că primul reclamant a susținut că nu putea să identifice persoanele responsabile pentru furnizarea informațiilor respective către presă. Cu toate acestea, din dosar reiese că presa a avut acces la aceste informații, în perioada în care dosarul penal intern se afla pe rolul Curții de Apel Cluj (supra, pct. 28). Prin urmare, reclamantul nu poate susține în mod valabil că nu putea să identifice persoanele sau autoritățile responsabile pentru comunicarea informațiilor către presă, sau, după caz, să solicite identificarea acestora de către autoritățile naționale competente (a se vedea *a contrario*, *Cășuneanu împotriva României*, nr. 22018/10, pct. 71, 16 aprilie 2013). În ceea ce privește argumentul primului reclamant, potrivit căruia această cale de atac nu era eficientă pe motiv că legislația impunea Curții de Apel Cluj să acorde presei acces la dosarul său (supra, pct. 79), Curtea observă că Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, adoptat de Consiliul Superior al Magistraturii, în vigoare la momentul

faptelor, condiționa accesul jurnaliștilor la dosar de obținerea unei aprobări prealabile și limita acest acces la documentele confidențiale (supra, pct. 34). În speță, accesul la dosar nu a fost acordat în mod automat, întrucât curtea de apel a respins anumite cereri din motive legate de protecția vieții private (supra, pct. 28).

83. Pentru aceste motive, Curtea admite excepția de neepuizare a căilor de atac interne ridicată de Guvern și consideră că acest capăt de cerere trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 4 din Convenție. De asemenea, consideră că nu este necesar să examineze și excepția ridicată de Guvern cu privire la folosirea abuzivă a dreptului de recurs (supra, pct. 78).

IV. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

84. În cele din urmă, reclamantii se plâng de diferite încălcări ale drepturilor acestora ce decurg din art. 6, 7 și 8 din Convenție, din cauza procedurilor penale desfășurate în speță.

85. Având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aceste capete de cerere, Curtea nu a identificat nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților garantate de Convenție sau de protocoalele sale.

86. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie să fie respins în temeiul art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

V. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

87. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

88. Fiecare dintre reclamantii solicită 1 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care pretind că l-au suferit.

89. Guvernul se opune acestei solicitări.

90. Curtea observă că singura constatare a unei încălcări se referă la capătul de cerere privind durata primei proceduri penale îndreptate împotriva celor doi reclamantii (supra, pct. 62). Având în vedere circumstanțele speței, aceasta apreciază că simpla constatare a unei încălcări constituie, în sine, o reparație echitabilă suficientă pentru orice prejudiciu moral pe care l-ar fi putut suferi persoanele în cauză.

B. Cheltuieli de judecată

91. Reclamantii nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere privind durata primei proceduri penale îndreptate împotriva reclamantilor și inadmisibilă în ceea ce privește celelalte capete de cerere;
2. *hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

HOTĂRÂREA BECALI ȘI CIOFLINĂ ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

3. *hotărăște* că respectiva constatare a unei încălcări constituie în sine o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de reclamant;
4. *respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 20 februarie 2024, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

Ilse Freiwirth
Grefier de secție

Tim Eicke
Președinte